

len, altsaa ogsaa hvor Magelæg og Umdeling af Fæstegods tilsigtes.

Saa vel den daværende Comitee i Anledning af den nye Matriculs Indførelse som Pluraliteten af det nu ophævede Cancellie erklærede sig under den desangaaende fra Rentekammerets Side indledede Brevverling for Ansættelsen af faste Taxationsmænd. En Minoritet af Cancelliet havde derimod udtalt sig i modsat Retning, idet Samme væsentlig støttede sine Betænkeligheder paa den derved bevirkede Afgang i Retsbetjentenes Indtægter, paa den forringede Garantie derved, at Udmeldelsen ikke længere skulde stee ved Ketten, og paa Vanskeligheden af i ethvert Sogn at finde et tilstrækkeligt Antal Mænd, der vare stiftede til det omhandlede Hverv.

Indenrigsministeriet kunde imidlertid ikke tillægge de af Cancelliets Minoritet saaledes fremsatte Modgrunde nogen afgjørende Vægt, idet der syntes at være al Dpfordring for Regjeringen til ikke i Retsbetjentenes pecuniære Interesse at undlade at befrie vedkommende Private for en følelig Udgift, som der ikke af andre Hensyn var særdeles Grund til fremdeles at lade dem bære, og den retslige Udmeldelse skjønnes mindre fornøden i Ansiggender, der ere udenfor de egentlige Retsfager. Da Ministeriet derfor maatte dele Rentekammerets ovenanførte Anstuelse, blev et i Overensstemmelse hermed udarbejdet Forslag forelagt den ved allerhøieste Rescript af 10de Februar 1849 nedsatte Landbocommission, som i sin desangaaende afgivne Betænkning har fuldelig erkjendt baade Vigtigheden af, at Vedkommende kunde erholde en Lettelse i de forholdsmaessigt ikke ubetydelige Udgifter, de her omhandlede Forretninger for Tiden medføre, og Hensigtsmaessigheden af den Forandring i de gjældende Forskrifter, der af Ministeriet var foreslaaet, for at opnaae det tilsigtede Resultat.

Commissionen har derfor Intet havt at erindre ved Forslaget i dets Almindelighed, idet den dog med Hensyn til dets Detail har fremsat nogle Erindringer.

Efter en ny Overveielse af Sagen er i Indenrigsministeriet udarbejdet foranstaaende

Udkast til en Lov om Udnævnelsen af faste Taxationsmænd til Foretagelse af Jordboniteringer.

Med Lovudkastets enkelte Bestemmelser bemærkes Følgende:

ad §§ 1—2.

Det var i sin Tid af Ministeriet foreslaaet, at der til de omhandlede Forretningers Udførelse skulde i hvert Sogn af Sogneforstanderskabet udnævnes 3 faste Taxationsmænd, af hvilke tvende skulde afholde enhver foresaldende Forretning, og at de saaledes Udnævnte den nærmeste sædvanlige Thingdag skulde for den ordinaire Ret aflægge Ed paa, at de med Samvittighedsfuldhed og efter bedste Indsigt vilde taxere de paagjældende Jorder, hvorefter enhver Forretning, hvortil de benyttedes, blev at afholde i Henhold til deres een Gang afslagne Ed.

Med Sagens yderligere Bearbejdelse har Ministeriet imidlertid antaget, at det vil være rettere, at de omhandlede Mænd vælges for noget større Kredse, end Sogneforstanderskabsdistricter (der af Landbocommissionen vare foreslaaede at skulle i den omhandlede Henseende træde istedetfor Sogne), da det navnlig i de mindre af deslige Districter, mulig oftere kunde være vanskeligt, især under gjentagne Omstiftninger, at finde 3 Mænd, som med den nødvendige Kyndighed, der neppe er at forudsætte hos mange Landmænd, forene den fornødne Apartisthed, idet de Grunde, som i sidstnævnte Henseende kunne udøve Indflydelse, i Almindelighed pleie at gjøre sig stærkere gjældende i en snevrere end i en videre Kreds.

Ministeriet har derfor troet at burde gaae tilbage til det i sin Tid af den daværende Comitee, i Anledning af den nye Matriculs Indførelse, fremsatte Forslag, at de omhandlede faste Taxationsmænd skulde beskiftes for hvert Herred, hvorved der tillige vil opnaaes større Sikkerhed for, at disse Mænd ved en jevnligere Deeltagelse erhverve mere Øvelse i deslige Forretninger, hvilket fra først af har været et